

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Март 2026

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ.....	2
СПАСЕНИ ЧРЕЗ КРЪВТА.....	2
БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ.....	16
ДВЕ ВЕЛИКИ ЗАПОВЕДИ.....	16
УПРАЖНЯВАНЕ В БЛАГОЧЕСТИЕ.....	19
ДАВАНЕ НА ДРУГИТЕ.....	22
ЕДИН В ХРИСТОС ИСУС.....	25
В ОЧАКВАНЕ НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО	28
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ	31
НАГРАДАТА ЗА СЛУЖЕНЕТО	31

Следете в Библията си!

Спасени чрез кръвта

***„Да вземат от кръвта и да я помажат на двата стълба и на горния праг на къщите, където ядат агнето [за Пасха].”
Изход 12:7***

С настъпването на пролетните месеци март и април християни от всички краища на света ще се съберат, за да почетат смъртта и възкресението на нашия Господ Исус Христос. По същото време и евреите ще се съберат, за да празнуват Пасха.

Всяка група използва своите календари и дългогодишни традиции, за да определи точното време за празнуване на тези религиозни събития. Понякога тези събития могат да бъдат разделени от няколко дни, а в други случаи – от няколко седмици. Според библейските записи, пасхалното агне на Израил е било заклано на 14-ия ден от месеца Абиб, по-късно наречен Нисан. (Второзаконие 16:1; Неемия 2:1). Това съответства на нашите месеци март или април, в зависимост от годината.

Въпреки че християните и евреите празнуват тези важни събития по това време на годината, малцина разбират истинското значение и смисъл на смъртта и възкресението на Исус, който умря като Спасител на греховното човечество. Малцина също така разбират пълното значение на еврейската Пасха. Апостол Петър обясни, че повечето хора са слепи за дълбоките неща на

Бога. „Чрез своята божествена сила Бог ни е дал всичко, от което се нуждаем, за да живеем благочестив живот. Получихме всичко това, като опознахме Него , Този, който ни призова към Себе Си чрез Своята чудесна слава и превъзходство. ... Но онези, които не успяват да се развиват по този начин, са късогледни или слепи, забравяйки, че са били очистени от старите си грехове.“ 2 Петрово 1:3,9

Божите указания

По времето, когато е записан цитираният пасаж от Писанието, народът на Израил е бил в плен в Египет. Когато дошло подходящото време, Бог наредил на израилтяните да намажат с кръвта на закланото пасхално агне „страничните стълбове и горния праг на къщите“. Те получили и указания да изпекат агнето и да го ядат с безквасен хляб и горчиви билки. (Изход 12:8). Контекстът на този текст предоставя и други важни подробности и гледни точки във връзка с Божиите специални указания към израилтяните.

Четем: „Господ даде следните указания на Мойсей и Аарон: „Отсега нататък този месец ще бъде първият месец от годината за вас. Обявете на цялата общност на Израил, че на десетия ден от този месец всяко семейство трябва да избере агне или козле за жертва, по едно животно за всеки дом. Ако едно семейство е твърде малко, за да изяде цяло животно, нека го сподели с друго семейство от съседството. Разделете животното според големината на всяко семейство и колко могат да изядат. Избраното животно трябва да е едногодишно мъжко, овца или козел, без дефекти. Полагайте специални

грижи за избраното животно до вечерта на четиринадесетия ден от този първи месец. Тогава цялото общество на Израил трябва да заколи агнето или козлето си при залез слънце.“
Изход 12:1-6

Закланото агне

Тези ясни указания съдържат голямо количество значими символи. Например, позоваването на „земята на Египет“ сочи към настоящото господство на Сатана над земята и нейните хора. Богът на този свят [Сатана] е заслепил умовете на невярващите, за да не видят светлината на Евангелието на славата на Христос, който е образът на Бога. 2 Коринтяни 4:4

„Началото на месеците” е основа за изчисляване на точния ден, в който трябва да се празнува Пасхата. Новолунието, най-близо до пролетното равноденствие, бележеше началото на първия еврейски месец, Абиб. Жертвеното агне трябваше да се избере на „десетия ден” от първия месец. Това сочеше към бъдещото пристигане на Исус в Ерусалим като „Агнето Божие, което отнема греха на света“ и в изпълнение на пророчеството на Захария. (Матей 21:1-9; Йоан 1:29; Захария 9:9). Както се отбелязва по-нататък в разказа в Изход, глава 12, агнето трябваше да бъде едногодишно мъжко и без недостатък. Това илюстрираше съвършенството на Исус като бъдещия непорочен „Агнец Божий“ (1 Петрово 1:19). Пасхалното агне се заколваше на „четиринадесетия ден от същия месец“ и се ядеше същата нощ. Пасхалният празник, наричан още „празникът на безквасните

хлябове“, започваше на следващия ден и продължаваше седем дни. Изход 12:15-17

Първородените – под кръвта

В допълнение към тези указания четем: „Тази нощ ще мина през египетската земя и ще поразя всички първородни в египетската земя, както човеци, така и животни; и ще съдя всички египетски богове: Аз съм Господ. И кръвта ще ви бъде знак за къщите, в които сте, и когато видя кръвта, ще ви подмина и язвата няма да ви поразя, когато поразя египетската земя. И този ден ще ви бъде за спомен; и ще го празнувате като празник на Господа през всичките си поколения; ще го празнувате като наредба завинаги.“ Изход 12:12-14

В тези стихове се споменава преминаването през египетската земя „нощем“. Това символизира тъмната нощ на греха и смъртта, през която Божият народ преминава от Петдесетница насам. (Колосяни 1:13; 1 Петрово 2:9). „Първородните“ символизируют „църквата на първородните, които са записани в небесата“. Те са под кръвта на агнето и се стремят да имат дял в небесната фаза на Христовото царство. Евреи 12:23

Първородните на Израил по-късно бяха заменени с цялото племе Леви, което беше считано за принадлежащо на Бога. „И Господ каза на Мойсей: Виж, избрах левитите измежду израилтяните, за да служат като заместници на всички първородни синове на израилтяните. Левитите принадлежат на мен, защото всички първородни мъже са мои. В деня, когато поразих

всички първородни синове на египтяните, аз отделих за себе си всички първородни в Израил, както от хората, така и от животните. Те са мои; аз съм Господ.“ Числа 3:11-13

Паметник или спомен

Кръвта символизира живота, и когато пасхалното агне беше заклано, то представляваше пожертвания живот. (Левит 17:11). Кръвта на пожертваното агне беше използвана в съответствие с божествената воля, за да символизира скъпоценната кръв на нашия Господ Исус, която много векове по-късно щеше да бъде приложена в името на греховното човешко семейство ( ). Жертвената кръв на нашия Господ е единственото средство, чрез което можем да бъдем спасени от смъртната присъда, която беше наложена на Адам и Ева заради тяхното неподчинение на Божия закон. 1 Петрово 1:18,19; Откровение 1:5

Бог нареди на израилтяните да помнят конкретния момент на това събитие и да го отбелязват всяка година като спомен. Той каза: „Този ден ще ви бъде за спомен“ (Изход 12:14). Това служи за илюстрация на по-голямата Памет, която Исус установи, когато той и учениците му се събраха в горната стая. Тогава Той ги помоли да вкусят от хляба, който според Него символизираше тялото Му, и от чашата, която символизираше жертвената Му кръв. След това им каза: „Правете това в спомен за Мен“ (1 Коринтяни 11:23-26). Няколко часа по-късно Той умря за греховете на света.

Цитирайки разказа на Лука, четем: „[Исус] взе хляб, и като благодари, го разчупи и даде на [своите ученици], казвайки: Това е Моето тяло, което се дава за вас; правете това в Мое възпоминание. И по същия начин и чашата след вечерята, казвайки: Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която се излива за вас.“ Лука 22:19,20

Язвите

Когато Божият часовник на вековете удари, това бележеше времето за освобождаването на израилтяните от египетското робство. Дългоочакваното им освобождение бе настъпило. Фраерът и неговите надзиратели обаче не бяха склонни да ги освободят. Те отказаха да пуснат израилтяните да отидат в обещаната земя Ханаан. Един след друг Господ изпрати различни язви върху египетския народ, но им даде облекчение, когато фараонът им потърси милост и даде обещания, които нямаше намерение да спази. Виж Изход, глави 7-10.

Накрая Божият слуга Мойсей обяви десетата и последна язва. Голямо бедствие щеше да сполети първородните в всяко семейство в Египет и всички те щяха да умрат в една нощ. В домовете на най-скромните селяни, както и в двореца на фараона, щеше да настъпи голямо оплакване в целия Египет и те щяха да се радват да пуснат израилтяните да си отидат. Изход 11:1-8

Вярно на обявяването на Мойсей, „И в онази нощ, в полунощ, Господ порази всички първородни синове в Египетската земя, от

първородния син на фараона, който седеше на трона му, до първородния син на затворника в тъмницата. Дори първородните от добитъка им бяха убити. Фараонът и всичките му служители, и целият египетски народ се събудиха през нощта, и се чуваше силен плач по цялата египетска земя. Нямаше нито един дом, в който да не беше умрял някой. Фараонът изпрати да повикат Мойсей и Аарон през нощта. Излезте! заповяда той. Напуснете моя народ – и вземете останалите израилтяни с вас! Идете и се поклонете на Господа, както сте поискали. Вземете стадата си, както казахте, и си тръгнете. Идете, но ме благословете, когато си тръгвате. Всички египтяни приканиха израилтяните да напуснат страната възможно най-бързо, защото си мислеха: „Всички ще умрем!“ Изход 12:29-33

Подготвени за пътуване

В Изход, глави 7-10, се отбелязва, че първите три язви са били общи за всички в Египетската земя, включително и за района, в който са живели израилтяните. Следващите шест язви обаче са засегнали само районите, населени от египтяните. Десетата и последна язва е била обявена за обща за цялата Египетска земя, включително и за частта, отредена на израилтяните, които са били под кръвта.

Децата на Израил бяха инструктирани да покажат своята вяра и послушание към волята на Бога, като предоставят жертвено агне, чиято кръв да бъде поръсена по страничните части и горните прагове на вратите им, а месото му да бъде изядено същата нощ, заедно с горчиви билки и безквасен хляб. Те имаха пълна вяра, че

благодарение на агнешката кръв върху стълбовете и горните прагове на домовете им, оставайки „под кръвта“, те няма да споделят бедствието, когато Бог порази с смърт първородните синове на Египет. Онези, които ядоха от агнето, чакаха с жезъл в ръка и препасани за пътуването, очаквайки, че Бог ще накара египтяните да ги пуснат да си отидат. Изход 12:7-13

Характеристики на закона

На израилтяните беше заповядано да помнят и да празнуват всяка година този празник Пасха, който им беше даден от Бог чрез Мойсей. Той беше един от най-големите им национални празници и все още се празнува от евреите по целия свят като знак за тяхното уважение към значението на този древен обичай.

Многото характеристики на Мойсеевия закон бяха божествено замислени, за да предвещават различни благословения, които щяха да се излеят върху всички семейства на земята в Божието време и в подходящия ред. В случая с празнуването на Пасхата, смъртта на агнето предвещаваше смъртта на Исус като съвършен човек. Поръсването с кръвта на агнето символизираше приписването на заслугите на жертвата за откуп на Исус на преминалата класа през тази нощ на грях и смърт. Както беше в случая с израилтяните, именно тази „първородна“ класа е първата, която се възползва от пролятата кръв на агнето. (1 Йоан 1:7; Ефесяни 1:3-7). Блажени са онези, чиито очи на вярата виждат, че Исус наистина е Агнето Божие. Чрез кръвта на Исус отмяната на

Адамовия грях стана възможна чрез изплащането на наказанието на Адам, наказание, при което целият свят загуби благоволенieto на Бога и попадна под божествената присъда на смърт.

Беше необходимо, преди да бъде отменена тази проклятие на смъртта и съпътстващите я мъки и болка, да бъде удовлетворена справедливостта. Както заявяват Писанията: „Затова, както чрез престъплението на един [Адам] дойде осъждението на всички хора, така и чрез праведността на един [Исус] дойде безплатният дар на всички хора за оправдание на живота.“ Римляни 5:18

Първите плодове

Движен от Светия Дух на Бога, Йоан Богослов написа: „Погледнах и ето, Агнето стоеше на хълма Сион, и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които имаха Неговото име и името на Неговия Отец написани на челата си. И чух глас от небето, като шум на много води и като гръм, и гласът, който чух, беше като звук на арфисти, които свиреха на арфите си. И те пееха нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините; и никой не можеше да научи песента, освен сто четиридесет и четири хиляди, които бяха купени от земята. Това са онези, които не са се осквернили с жени, защото са се запазили целомъдри. Това са онези, които следват Агнето, където и да отиде. Те са били изкупени от хората като първи плодове за Бога и за Агнето. Откровение 14:1-4

Тези вдъхновени думи на Бога сочат към прославения Христос, глава и тяло, като „първите плодове на Бога и на Агнето”. Това означава, че ще има и „последни плодове” в крайния план и цел на нашия любящ Небесен Отец. Това наистина е така. Божията цел беше да спаси всички деца на Израил, а не само първородните. Като народ, те представляваха цялото човешко семейство, на което ще бъде дадена възможност да влезе в хармония с Бога и да получи вечен живот в бъдещата земя на обещанието – възстановената съвършена земя.

Така целият народ на Израил беше чудесно избавен от Господа чрез Мойсей. Той ги поведе по пътя през Червено море, който беше специално подготвен за тях от божествената сила, която контролираше ветровете и приливите (Изход 14:21-30). Нито един израилтянин не беше оставен назад. Това чудесно събитие илюстрира окончателното избавление на целия свят от властта на Сатана. На всички ще бъде дадена възможност да се съгласят с праведните закони, които ще бъдат установени под управлението на бъдещото царуване на Христос над земята. Наистина, можем да повторим думите, които апостол Павел написа, когато каза, че Христос Исус „се даде като откуп за всички, за да се свидетелства в определеното време“. 1 Тимотей 2:6

Две изпълнения

Избавлението от смъртта зависеше от това дали първородните деца на Израил ще останат под кръвта на агнето, когато Божият ангел на смъртта мине покрай тях. Те бяха единствените,

които бяха под кръвта и които бяха подложени на смърт. Всички те бяха избавени онази нощ, както е показано в картината на Пасхата. По този начин първородните на Израил бяха непосредствените бенефициенти на поръсването с кръвта на агнето.

През настоящата християнска епоха, последователите на Исус също са под кръвта. Те са приели заслугите на кръвта на Исус и са под нейната защита (1 Йоан 1:7). Те са били призвани преди останалия свят. Очите на тяхното разбиране са били отворени, за да осъзнаят състоянието си на грях и робство и нуждата си от избавление. (Ефесяни 1:18). Те са отговорили на чудната благодат на Бога и са посветили живота си на Него в пълно посвещение. (Римляни 12:1). Благодарение на вярата си в пролятата кръв на „Агнето Божие“, те имат общение с „Отца и с Неговия Син Исус Христос“. 1 Йоан 1:3

Апостол Павел обяснява, че посвещението в настоящия век означава кръщение в смъртта на Исус. „Не знаете ли, че всички ние, които сме кръстени в Исус Христос, сме кръстени в Неговата смърт? Затова сме погребани с Него чрез кръщението в смъртта, за да, както Христос е възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в новост на живота. Защото, ако сме съединени с Него в подобие на Неговата смърт, ще бъдем съединени и в подобие на Неговото възкресение.“ Римляни 6:3-5

От най-голямо значение е онези, които са посветили живота си на Бога, да продължат да пребъдват под скъпоценната кръв на

поръсването. За всеки, който излезе от това състояние на благодат, това би означавало пренебрегване на милостта на нашия любящ Небесен Отец. Това би означавало, че те не ценят Неговата доброта или своя дял в спасителната сила на кръвта на Исус. „Ако съгрешим умишлено, след като сме получили познание за истината, вече не остава жертва за греховете.“ Евреи 10:26

Избавление на целия свят

Членовете на „църквата на първородните“ са получили заслугите на кръвта на Исус преди останалия свят. Христос влезе „в самото небе, за да се яви пред Бога за нас“ (Евреи 9:24). Когато църквата бъде завършена, заслугите или ценността на кръвта на нашия Спасител ще станат достъпни за цялото човешко семейство. Исус каза: „Аз съм добрият пастир и познавам овцете Си, и Моите Ме познават. Както Отец Ме познава, така и Аз познавам Оцеца; и Аз давам живота Си за овцете. И имам и други овце, които не са от тази кошара; и тях трябва да доведа, и те ще чуят гласа Ми; и ще има една кошара и един пастир.“ Йоан 10:14-16

Втората голяма полза, която се случи в земята на Египет, беше освобождението на целия израилски народ, когато Мойсей ги преведе през Червено море. Това забележително събитие символизира окончателното избавление на цялото човечество от робството на греха и смъртта. Обещаните благословения ще бъдат достъпни за света при установяването на Христовото царство и съгласно условията на Новия завет. (Еремия 31:31-34). Тогава на

всички, които желаят да следват правдата и да се подчиняват на по-великия Мойсей – нашия Господ Исус – ще бъдат дадени правата на живот, които бяха загубени поради греха на Адам. Второзаконие 18:15-19; Деяния 3:20-25

Дългата нощ на греха и смъртта ще е отминала и ще е настъпило славното утро на избавлението. (Псалом 30:5). Христос, главата и тялото, ще поведе и избави целия Израил, целия народ на Бога. Тогава всички ще познават и ще се радват да почитат, да почитат и да се подчиняват на волята на Бога. Деяния 15:16,17; Римляни 11:26-36

Христос, нашата Пасха

Когато апостол Павел писа на братята в Коринт, той им каза: „Изчистете стария квас, за да бъдете ново тесто, както всъщност сте безквасни. Защото Христос, нашият пасхален агнец, е бил жертван. Нека празнуваме празника не със стар квас, квас на злоба и зло, а с безквасен хляб на искреност и истина.“ 1 Коринтяни 5:7,8

В този пасаж апостолът се обръща към „църквата на първородните“, чиито имена са записани в небесата (Евреи 12:23). Той ги увещава да се очистят от всеки грях и неправда, символизирани от кваса на злобата и злото. Вместо това те трябва да търсят правдата и истината, както е илюстрирано с яденето на безквасен хляб.

Като ядем символичното агне, ние придобиваме заслугите на Христос за себе си. Ние също така „обличаме“ Христос доколкото ни е по силите, чрез което се превръщаме в Неговия славен образ и характер. (Римляни 12:2; 13:14; Галатяни

3:27). Ние се храним с Него, както еврейските хора се хранеха с пасхалното агне ( ). Горчивите билки, които подпомагаха и възбуждаха буквалния апетит на израилтяните, бяха илюстрация на нашите горчиви преживявания и изпитания. Те ни се предоставят, за да ни помогнат да откъснем любовта си от земните неща и ни дават все по-голям апетит да се храним с агнето и безквасния хляб на Истината.

В този свят нямаме „постоянен град“. Вместо това, като странници и пътници, вървим с тояга в ръка и подготвени за пътуването към небесния Ханаан. (Евреи 13:14; 1 Петрово 2:11). Всички славни благословения, които нашият любящ Небесен Отец е запазил за църквата на първородните, ще бъдат дадени на онези, които са приели с вяра „Агнето Божие“ и заслугите на Неговата спасителна кръв. Ефесяни 1:3-7

Нека празнуваме празника

Скоро мнозина ще се съберат отново, за да отбележат паметта на смъртта на Исус като великото пасхално агне. Като празнуваме празника и тази година, нека се радваме на скъпоценната кръв на Исус, която беше пролята за нас и която ще бъде свидетелствана пред света в подходящото време. „А Бог на мира, Който възкреси от мъртвите нашия Господ Исус, великия пастир на овцете, чрез кръвта на вечния завет, да ви усъвършенства във всяко добро дело, за да вършите Неговата воля, като върши във вас това, което е угодно пред Него, чрез Исус Христос, на Когото да бъде слава во веки веков. Амин.“ Евреи 13:20,21

Библейски уроци

Урок за 1 март

Две велики заповеди

Ключов стих: „И един от книжниците дойде, като ги чу да разсъждават, и като видя, че им е отговорил добре, го попита: **Коя е първата заповед от всички?“**
Марко 12:28

Избрани стихове:
Марко 12:28-34

Във връзка с днешния урок, Исус беше конфронтиран в двора на храма от първосвещениците и старейшините, които го попитаха с каква власт проповядва. (Марко 11:27,28). В отговор Исус им разказа притчата за нечестивите лозари, в която нечестивите стопани убиват сина на собственика на земята. Чрез притчата Исус ясно посочи юдейските религиозни водачи като тези, които ще убият Божия Син, за да запазят властта и авторитета си над народа. Исус отговори, както е записано в Евангелието от Матей: „Царството Божие ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще принесе неговите плодове.“ Матей 21:43

Разгневени от това, фарисеите и другите юдейски водачи се опитаха да хванат Исус в капан с различни въпроси. Фарисеите попитаха дали е законно да се плаща данък на Цезар, на което Учителят отговори: „Дайте на Цезар това, което е на Цезар, и на Бога това, което е на Бога.“ (Марко 12:13-17). След това садукееите попитаха

Исус кой от седемте братя на Фойне ( ), които се оженили за една и съща жена, ще бъде нейният съпруг в Неговото царство. Поради тяхното неверие във възкресението на мъртвите, Исус отговори: „Вашата грешка е, че не познавате Писанията и не познавате силата на Бога.“ Марко 12:24

Впечатлен от отговорите на Исус, един „книжник“ зададе въпроса, записан в нашия ключов стих, може би с цялата си искреност. „Исус отговори: Най-важната заповед е тази: Слушай, Израилю! Господ, нашият Бог, е единственият Господ. И ти трябва да обичаш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. (Марко 12:29,30). Колко чудесно изчерпателно е това изявление на Исус, цитирано директно от Второзаконие 6:4,5.

Исус отиде отвъд въпроса на книжника, като заяви, че Втората заповед е свързана с Първата, а именно: „Обичай ближния си като себе си.“ (Марко 12:31). И тук Исус цитира Стария Завет (Левит 19:18). Колко много е казано с толкова малко думи. Библията разкрива Бог на милостта, състраданието и любовта, както се проявява в грижите Му за благоденствието на Своите създания. Божието Слово също така увещава Своите създания да отвръщат с любов, представяйки високи стандарти за отношенията ни с нашия Създател, както и с нашите ближни.

Този Божий закон все още не е разбран в пълния си смисъл. Ограничен подход към този стандарт може да се намери в писанията на Конфуций, а именно, че човек не трябва да прави на другите това, което не би искал другите да правят на

него. Какъв контраст обаче виждаме, когато сравняваме това с Писанията! Едното е просто отрицателно изявление, а другото е положително: „Обичай ближния си като себе си.“

Всъщност, има много неща в Божия закон, които го определят като божествен. Колко красив би бил светът, ако хората бяха способни и желаеха да живеят в съответствие с тези два велики закона. Всеки би обичал Небесния Отец с цялото си сърце и душа. Всички биха обичали ближните си като себе си, стремейки се да им служат, когато имат възможност. Това би било Раят. Благодарение на Бога, ние сме уверени, че светът ще бъде такъв, когато бъде установено Месианското царство.

Библейски уроци

Урок за 8 март

Упражняване в благочестие

Ключови стихове: „Упражнявай се в благочестие, защото телесното упражнение има малка полза, а благочестието е полезно за всичко, тъй като има обещание за настоящия живот, а също и за бъдещия.“
1 Тимотей 4:7,8

Избрани стихове:
1 Тимотей 4:7-16

В първото си писмо до Тимотей апостол Павел го нарича „моят син във вярата“ (1 Тимотей 1:1,2). Има доказателства, че Тимотей е бил неуверен, когато Павел го е призовал да влезе в служението. Апостолът му напомня за вярата, която са проявили майка му и баба му, и че той не трябва да се поддава на „духа на страха“ (2 Тимотей 1:5-7). При друг случай Павел помолил коринтяните да не плашат Тимотей, когато го посещава, показвайки, че е наясно с възможната му несигурност (1 Коринтяни 16:10). В избрания от нас пасаж апостолът увещава Тимотей: „Никой да не те презира, защото си млад“ (1 Тимотей 4:12). Въпреки че е личен по характер, насърчението на Павел към Тимотей може да се приложи към всеки член на църквата.

В нашите ключови стихове Павел насърчава Тимотей да обмисли контраста между телесните упражнения и благочестието. Един превод гласи:

„Физическото трениране има някаква стойност, но благочестието има стойност за всички неща, като дава надежда както за настоящия живот, така и за бъдещия.“ Много проучвания са показали психологическите ползи от упражненията, включително намаляване на симптомите на депресия и тревожност, понижаване на нивата на стрес и повишаване на самочувствието и увереността. Павел не отхвърля физическите упражнения като загуба на време, а ги препоръчва като нещо ценно. На друго място апостолът заявява, че тялото ни е храм на Светия Дух, даден ни от Бога и купен с ценната кръв на Христос. Затова трябва да прославяме Бога, като се поддържаме във форма за Неговата служба. 1 Коринтяни 6:19,20

След като признава практическата стойност на физическите упражнения, Павел веднага подчертава превъзходството на упражняването на „благочестие“. Той напомня на Тимотей за неговите пастирски задължения, не защото той ги е забравил или пренебрегнал, а за да го насърчи да продължи по този път. Той казва на Тимотей да наставлява църквата да отхвърля и отхвърля всички нечестиви и митични учения и да насърчава упражняването на истинско благочестие. Той трябва да насърчи братята да признаят Божията вярност и да видят приемливостта на божественото послание. Тимотей трябва да напомни на вярващите за привилегията да се трудят и да понесат укори за Христа. Той трябва да ги научи да „вярват в живия Бог, който е Спасител на всички хора“. 1 Тимотей 4:7-10

Павел казва на младия Тимотей да „бъде пример за вярващите“ (1 Тимотей 4:12). Неговите думи, поведение, любов, дух, вяра и чистота трябва да бъдат пример не само в публичните му изяви, но и в ежедневните му дела. Такъв пример трябва да започне отвътре, в сърцето и ума му. Тогава вътрешните добродетели на християнския му характер трябва да се проявят външно в речта, поведението и действията му. Павел завършва своето наставление към Тимотей, като казва: „Докато дойда, посвети се на четенето, ... на учението. Не пренебрегвай дара, който е в теб, ... Размишлявай върху тези неща; посвети се изцяло на тях.“ 1 Тимотей 4:13-15

Призванието и верността на всеки християнин се основават на принципите на „праведност и истинска святост“ (Ефесяни 4:24). Вярващите са призвани да отразяват Божия характер: „Както Онзи, Който ви е призовал, е свят, така и вие бъдете святи във всичките си постъпки.“ 1 Петрово 1:15

Библейски уроци

Урок за 15 март

Даване на другите

Ключов стих: „Винаги ще има бедни в земята. Затова ви заповядвам да споделяте щедро с бедните и с другите израилтяни в нужда.“
Второзаконие 15:11

Избрани стихове:
Второзаконие 15:4-11

Книгата Второзаконие е описана като обобщение на целия Божий закон. Почти цялата книга повтаря заповедите и наставленията, които Бог е дал на израилтяните чрез Мойсей. Бог даде своя закон на Израил като наставления, които те трябваше да следват. Следващите думи на Мойсей ни показват, че Божият закон е нещо като наръчник за това как трябва да се живее. „Господ ни заповяда да изпълняваме всички тези наредби, да се боим от Господа, нашия Бог, за наше добро, за да ни запази живи, както сме днес.“ Второзаконие 6:24

На фона на Божията доброта Той казва на Израил чрез Мойсей, че бедността никога не би трябвало да съществува в Израил, ако народът се подчинява на заповедите Му. Нашият урок се намира в част от Второзаконие, която се фокусира върху различни инструкции относно поклонението. Предишната глава разделя животните на чисти и нечисти и дава инструкции за даването на десетък. Следващата глава

обсъжда празника Пасха ( ) и други празници в календара на поклонението на израилтяните.

Второзаконие 15 може да се разглежда като предзнаменование на Божиите думи, които се намират по-късно в Исаия 58:6,7, където Той заявява какво изисква от поклонението: „Не е ли това постът, който съм избрал: да разкъсаш веригите на нечестието, да развържеш тежките бремена, да освободиш угнетените и да разбиеш всяко иго? Не е ли да споделиш хляба си с гладния и да приютиш в дома си изгонените бедни; когато видиш гол, да го облечеш и да не се скриваш от собствената си плът?“

Нашият урок очертава начина, по който израилтяните трябваше да живеят живота си в поклонение пред Бога. Те трябваше да спазват сабатичната година на всеки седем години, когато дълговете трябваше да бъдат опростени (Второзаконие 15:1-3). Те трябваше да отворят сърцата и ръцете си за нуждаещите се, като им предоставят всичко, от което може да им липсва. (Второзаконие 15:7-10). Не трябваше да има никакви условия. Ако имаше нужда, тя трябваше да бъде задоволена. Нямахме да има бедни сред тях, ако спазвахме верно Божиите заповеди.

В Стария Завет Господ ясно постави пред израилтяните земното благоденствие като награда за послушание и вяност към Него и Неговите закони. Това е било препятствие за онези, които не признават факта за промяната в диспенсацията, която настъпила благодарение на служението на Исус. Мнозина погрешно са приложили обещанието за благоденствие към

християните, и тази грешка е довела до объркване в съзнанието.

Земното благоденствие в настоящия век не е обещано на верните християни. Затова нека прилагаме закона на любовта към другите, както ни учи апостол Йоан: „Исус Христос даде живота Си за нас. И ние трябва да дадем живота си за нашите братя и сестри. Ако някой има материални блага и види брат или сестра в нужда, но не се смили над тях, как може любовта на Бога да бъде в този човек? Скъпи деца, нека не обичаме с думи или речи, а с дела и в истина.“
1 Йоан 3:16-18

Библейски уроци

Урок за 22 март

Един в Христос Исус

Ключов стих: „Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъж, нито жена, защото всички сте едно в Христос Исус.“

Галатяни 3:28

Избрани стихове:
Галатяни 3:24-29

Когато Исус за пръв път изпрати учениците си да проповядват за небесното царство, те получиха указания да отидат само при „изгубените овце от дома Израилев“ (Матей 10:5-7). Това беше в съгласие с факта, че Израил все още беше Божият заветен народ, макар че това скоро щеше да се промени. В избрания стих от Библията днес Павел обяснява какво трябваше да осъзнаят израилтяните, които търсеха напътствие чрез завета на Закона: „Законът беше наш наставник, за да ни доведе до Христос, за да бъдем оправдани чрез вяра. Но след като дойде вярата, ние вече не сме под наставника.“ Галатяни 3:24,25

Днешният ключов стих е декларацията на Павел, че всички различия, които преди са съществували по Мойсеевия закон, сега са премахнати, тъй като Исус е умрял като цена за откуп „за всички“ (1 Тимотей 2:5,6). В резултат на това всички, които имаха „уши да чуят“, можеха да дойдат при Христос (Марко 4:9). Позицията на

християните пред Бога сега беше като на ново създаване. (2 Коринтяни 5:17). Евангелието беше безплатно за всички, а положението на всеки човек пред Бога беше като член на Христос : „Ако принадлежите на Христос, тогава вие сте истински потомци на Авраам и наследници в изпълнение на обещанието.“ Галатяни 3:29

Евреите не трябваше да мислят, че благоволенieto, оказано на тяхната нация в миналото, ще им осигури преференциално положение в християнското братство. По същия начин езичниците не трябваше да мислят, че защото евреите като нация са били лишени от предишното благоволение по Закона на Завета, те ще бъдат неблагоприятно настроени като индивиди в очите на Господа. И едните, и другите трябваше да знаят, че отсега нататък Бог ще пренебрегне естествените им етнически различия и ще възнагради всеки, независимо дали е юдеин или езичник, според неговата или нейната вяръност като член на едното „тяло на Христос“. 1 Коринтяни 12:12,13

Практиката да се имат роби беше регулирана институция в Израил и все още се практикуваше по времето на Павел. Той не казва, че слугата, който става член на тялото на Христос, е свободен да пренебрегне желанията на господаря си. По-скоро той казва, че Господ може да благослови роба, сякаш той е „свободен човек“ в Христос. (1 Коринтяни 7:21,22). В някои отношения положението на слугата би било по-благоприятно за постигането на смирението на характера, необходимо за получаване на дял в небесното царство, отколкото положението на

господаря. Независимо от това обаче, робът трябваше да знае, че Господ не обръщаше внимание на земното му положение по отношение на небесната му надежда.

Макар че еврейските жени често се радваха на повече свобода от жените в други древни култури, патриархалните закони на Израил ги ограничаваха предимно в домашната сфера, където бяха отговорни за отглеждането на децата и домашния живот. Свещеничеството ги изключваше и с няколко забележителни изключения, те имаха ограничен достъп до храма. Павел сега провъзгласява, че тези патриархални закони вече не важат за „децата на Бога чрез вяра в Христос Исус“. Галатяни 3:26

Радваме се, че имаме привилегията да споделяме Евангелието с всички. Нека бъдем верни на великата заповед на Исус да провъзгласяваме „Евангелието на царството“ като свидетели по целия свят. Матей 24:14

Библейски уроци

Урок за 29 март

В очакване на Божието царство

Ключов стих: „Хора от много народи ще дойдат и ще кажат: Елате, нека се изкачим на планината на Господа, в дома на Бога на Яков. Там Той ще ни научи на Своите пътища и ние ще ходим по Неговите пътеки. Защото от Сион ще излезе учението на Господа, от Ерусалим ще излезе словото Му.“
Исая 2:3

Избрани стихове:
Исая 2:2-4

Благословието на цялото човечество е централната тема на Библията. На никой, който някога е роден, няма да бъде отказана възможността да изпита благословените резултати от Божието царство. Бог за първи път обяви това чрез обещанието Си към Авраам: „Аз се заклех в Себе Си, казва Господ, защото си сторил това и не си задържал сина си, единствения си син: че ще те благословя и ще умножа потомството ти като звездите на небето и като пясъка на морския бряг; ... И в потомството ти ще бъдат благословени всички народи на земята.“ Битие 22:16-18

Нашият ключов стих говори пророчески за обещаното царство на Бога, чиито закони ще

излязат „от Сион“. В Стария Завет планината Сион се намираше в Ерусалим и беше призната за седалище на правителството на Израел. Новият Завет противопоставя това на символичния духовен Сион. Тук последователите на Христос са „ ( ), за които се говори, че идват в „града на живия Бог, небесния Ерусалим“, което означава изпълнението на пророчеството за Сион на Исаия. (Евреи 12:22-24). Апостол Петър също използва образа на Сион, за да опише последователите на Христос като живи камъни, вградени в духовен храм, с Христос като крайъгълен камък, положен в Сион. По този начин Петър свързва Сион от Стария Завет с църквата от Новия Завет. 1 Петър 2:4-6

Исус проповядваше Божието царство на всички, които имаха уши да чуят. (Марко 1:14; Лука 4:43). Към тях той отправи и тази покана: „Ако някой иска да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си всеки ден и Ме следва.“ (Лука 9:23). Само няколко години след възкресението Му от мъртвите, евангелското послание започна да се разпространява сред всички народи. (Деяния 1:8). То беше специално разкрито на онези, които желяеха да станат част от класа Сион, за които важат следните думи: „Вярно е това слово: ако умрем с Него, ще и живеем с Него; ако страдаме, ще и царуваме с Него.“ 2 Тимотей 2:11,12

Това Евангелие се проповядва вече две хиляди години, но класът Сион все още не е пълен. Стандартът е висок и непривлекателен за повечето хора. Исус заяви: „Мнозина са призвани, но малцина са избрани.“ (Матей 22:14).

По този начин светът продължава да чака Божието царство. То обаче със сигурност ще дойде, както Исус каза в молитвата си. Матей 6:10

Завършваме урока си с тези думи от видението на Йоан: „Видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята. Те задържаха четирите ветрове на земята, така че никой вятър да не духа върху земята, върху морето или върху някое дърво. Видях друг ангел, идващ от изток, който имаше печата на живия Бог . Той извика: „Не вредете на земята, на морето или на дърветата, докато не поставим печат на челата на слугите на нашия Бог. Чух броя на опечатаните: 144 000.“ Откровение 7:1-4

Наградата за служенето

„Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си като откуп за мнозина.“
Марко 10:45

Служението на Исус приближаваше края си. Повече от три години Учителят призоваваше учениците си и ги наставляваше. Те бяха стигнали до признанието, че Той е Месията, наследникът на всички Божии обещания, този, чрез когото ще бъде установено Месианското царство, което ще благослови всички човешки родове – както мъртвите, така и живите. Битие 22:18; Галатяни 3:8

Учителят им беше специално уверил, че ако останат верни, ще седнат с него на трона му (Матей 19:28). Той обаче не им беше казал, че неговото царство ще бъде духовно и че ще им е необходима „промяната“ на „първото възкресение“, преди да могат да станат негови съучастници. (1 Коринтяни 15:51,52; Откровение 20:6). Той все още не им беше разяснил факта, че ще мине цяла една епоха, преди да станат съучастници в царството и самото царство да бъде установено сред хората. Все пак той беше намекнал за всичко това. Той беше казал: „Имам още много неща да ви кажа, но вие не можете да ги понесете сега. Но когато дойде Този, Духът на истината, ... Той ще ви извести за бъдещите неща.“ Йоан 16:12,13

Исус обаче започна да разкрива на учениците част от новините, които те трябваше да знаят и да оценят, за да не бъдат напълно потиснати и обезкуражени. Той им каза, че отива в Ерусалим, че ще претърпи много страдания и ще бъде убит. Петър, винаги смел, този път си навлече строга забележка. Той се опита да поправи Учителя. „Никога, Господи! каза той. Това никога няма да ти се случи!“ Петър вярваше, че Исус е Месията на Израел и че е на път да установи своето царство. За него беше невъобразимо, че Господ ще бъде убит. Исус обаче смъмри Петър, като каза: „Махни се от мен, Сатана! Ти ми си пречка, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките.“ Матей 16:21-23

В същия урок Исус включи и изявлението, че ще „възкръсне на третия ден“ (Матей 16:21). Обаче, тъй като учениците не можеха да проумеят мисълта, че Исус ще умре, тези допълнителни думи също трябва да са им се сторили като „тъмна притча“ на Учителя, която изглеждаше толкова загадъчна. Вероятно си спомняха и думите на Исус при друг случай: „Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си.“ (Йоан 6:53). Това беше друго трудно изявление, което те не можеха да разберат.

Имало е много случаи, в които учениците не са могли да разберат смисъла на думите на Учителя; те често са изглеждали толкова различни от това, което са очаквали. За тяхна чест, те са имали достатъчно вяра, за да продължат да следват Исус, но как са могли да разберат думите, които той е изрекъл? Едва след

Петдесетница те са разбрали напълно ситуацията и това, което Исус им е казал (Деяния 2:1-4). Тогава Светият Дух започна да разкрива божествения план „ ” – че страданията на Христос, включително и на членовете на Неговото тяло, църквата, трябва да дойдат първо, преди да се разкрие славата на царството и да започнат благословенията за света. 1 Петрово 1:11

Отдясно и отляво

Друго Евангелие ни разказва, че майката на Яков и Йоан дошла с тях и изразила молбата им: „Дай на тези двама мои сина да седят единият отдясно Ти, а другият отляво Ти в Твоето царство” (Матей 20:20,21). Те вярвали, че времето за разпределяне на почестите на царството е много близо. Не трябва да предполагаме, че тези двама скъпи ученици са търсили позиции, най-близки до Учителя, само от амбиция. По-скоро вярваме, че те са обичали Господа много и затова са мислили, че могат да оценят близостта до Него повече от някои от другите ученици. И наистина, на тях им беше позволено да се приближат повече от повечето от дванадесетте. При няколко специални случая Господ взе със себе си същите Яков и Йоан, както и Петър. Те бяха с Него на святата планина, при събуждането на дъщерята на Яир и в градината Гецимания (Матей 17:1-5; Лука 8:41,42,49-56; Марко 14:32-34). Те бяха верни ученици, които Господ много обичаше.

Нека обърнем внимание на думите на Исус. Той заяви, че макар да има важни места в Неговото царство, те няма да бъдат разпределени от Него,

а от Отца. Той каза: „Да седят отдясно и отляво Ми не е Мое да давам, но ще се даде на онези, за които е приготвено от Моя Отец.“ Матей 20:23

Отецът е представител на абсолютната справедливост и праведност. Позициите в небесната фаза на Хилядолетното царство, каквато и форма да приемат, не се дават на базата на просто фаворизиране, а на базата на вярност и квалификация, и всичко ще бъде по благодат. (Ефесяни 2:8). Самият Господ Исус ще има най-високото място, защото е достоен. „Достоен е Агнето, което е било заклано, да приеме сила, богатство, мъдрост, мощ, чест, слава и благословение.“ (Откровение 5:12). Наистина, Отец е дал на нашия Господ чест и велика слава, възвисявайки Го на дясната Си страна. Върхът на славата на Неговото царство ще дойде, когато църквата, тялото на Христос, бъде завършена и всички „призовани, избрани и верни“ получат обещаната „венец на живота“. Откровение 17:14; 2:10

Какво се има предвид под „царство“

В продължение на много векове сред християните е царила неяснота по отношение на царството на Месията, за което толкова често са говорили Исус и апостолите. В началото обаче не е имало неяснота, нито в продължение на почти двеста години след времето на Исус. Ранната църква много добре разбирала обещанието, че Месията ще дойде за втори път. Той ще приеме църквата в славата си и ще установи царството на божествената сила, за да управлява света и да подчини всичко на волята на Бога; и те знаели, че това месианско царство

ще се нуждае от хиляда години, за да изпълни мисията си. Йоан 14:2,3; Матей 25:31; Откровение 20:6

С течение на времето обаче се появи теорията, че църквата на земята трябва да бъде организирана като царството на Месията и да завладее света преди Второто пришествие на Исус. Това небиблейско виждане промени целия ход на църковната история. Проповядването на Евангелието вече не беше с цел да призове и усъвършенства „малко стадо“, което да има чуващо ухо и благодарно сърце, за да ги подготви за честта и славата на царството. (Лука 12:32). Вместо това, ходът се промени драстично. Оттогава нататък усилията бяха насочени към завладяване на гражданската власт. Започнаха интриги, бяха отправени фалшиви твърдения и бяха направени опити да се получи контрол над царе и народи. Бяха използвани преследвания и, доколкото беше възможно, гражданските управници бяха подтиквани и заплашвани, за да може да се установи световно господство на църквата.

За известно време тези усилия процъфтяваха, но от началото на деветнадесети век идеята за църковно господство над земята почти изчезна. В резултат на това объркване мнозина загубиха вярата си в Месианското царство и малцина го очакват при Второто пришествие на Христос. В недоумение някои обсъждат духовното царство като просто обитаващо в сърцата на вярващите. Други вярват, че Христовото царство сега е представено в големите правителства на света. Все пак, те са още по-объркани, когато

размишляват защо определени части от царството на Месията са създали големи армии, за да воюват или унищожат други части от същото царство.

Резултатът от цялата тази обърканост е, че за много хора, които се наричат християни, ученията на Библията просто не изглеждат последователни или логични. В противен случай те биха разбрали, че Яков, Йоан и другите апостоли не биха могли да седнат на „дванадесет престола“, ако не съществуваше управляващо царство. (Матей 19:28). Те биха разбрали също, че царството все още трябва да бъде бъдеще, в хармония с молитвата на Господа: „Да дойде Твоето царство. Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ (Матей 6:10). Докато се стремим да познаваме и разбираме повече от Божия план за спасение, трябва да изучаваме Библията с благоговение и да „изследваме писанията“ всеки ден. (Йоан 5:39; Деяния 17:11). По този начин ще получим големи благословения и ще разберем, че славното царство на Месията, макар и все още не установено на земята, е „близо, дори пред вратите“. Матей 24:33

„Можете ли?“

На двамата скъпи ученици и тяхната майка, които поискаха за тях места, близки до Учителя в царството, Исус разкри факта, че всяка позиция в небесното царство изисква изпълнението на определени условия. Не беше достатъчно, че бяха призвани да бъдат ученици. Не беше достатъчно, че бяха се отказали от всичко, за да следват Господа; че бяха с Него, научили се на

Неговите учения и се съгласили с тях. Трябваше да има нещо повече, иначе те можеше да не влязат в духовната фаза на царството.

Учителят обяви тези условия, като каза: „Можете ли да пиете от чашата, от която ще пия, и да бъдете кръстени с кръщението, с което ще бъда кръстен?“ (Матей 20:22). Какво имаше предвид? Какво беше значението на „чашата“ и „кръщението“, за които Исус говореше, като каза, че се отнасят не само за него, но и за онези, които ще бъдат негови верни последователи?

Отговаряме, че „чашата“ на Исус е тази, за която Той споменава на друго място, като казва: „Чашата, която ми даде Отец, да не я изпия ли?“ (Йоан 18:11). В божествения план Бог вече беше определил, че всеки, на когото ще бъде поверена славата, честта и властта на Месианското царство за благословение на света, трябва първо да докаже вяност, достойна за тази чест и слава. В случая на самия Исус чашата означаваше всички тези преживявания на служение, позор, срам, жертва и страдание, които той вярно изтърпя през трите години и половина на своето земно служение и които напълно изпълни на Голгота, когато извика: „Свърши се.“ Йоан 19:30

Като ученици на Христос, ние трябва да следваме примера, който Той ни даде, когато преминаваме през подобни преживявания като Неговите. Ще успеем да постигнем сънаследство с Учителя в славата, честта и силата на Неговото царство само ако първо покажем лоялност и вяност по отношение на страданието, жертвата

и служенето, докато вървим по Неговите стъпки.
Римляни 8:17; 2 Тимотей 2:11,12

Когато Исус говори за „кръщението, с което съм кръстен“, Той се отнася до Своето кръщение в жертвена смърт. Малко по-късно Той отново говори за това, като казва: „Имам кръщение, което трябва да претърпя, и каква тежест е върху мен, докато не се изпълни!“ (Лука 12:50). Водният кръст на Учителя в началото на Неговото служение беше само символ на Неговия истински кръст. Неговото спускане във водата, погребването Му в нея и издигането Му от нея символизираха Неговото спускане в жертвената смърт и Неговото възкресение от нея. Неговият истински кръст в смъртта продължи три години и половина, от Йордан до Голгота. Когато извика на кръста: „Свърши се!“, той имаше предвид, че кръщението му в смъртта е завършено. На третия ден той беше възкресен от състоянието на кръщението в смъртта чрез могъщата сила на Отца и седна отдясно Му, място, което ще заема завинаги. Ефесяни 1:19-22; Колосяни 3:1; Евреи 1:1-3

Това беше кръщението на Исус. То означаваше пълно отказване от всички земни права. Сега той попита тези скъпи ученици дали са готови и желаят да го последват до такава степен – да споделят неговата чаша на служение, жертва и страдание, и неговото кръщение в смъртта. (Римляни 6:3-5). Само като го следват вярно, те можеха да се надяват да имат дял в Неговото небесно царство. Същият принцип важи за всички последователи на Исус. Всеки от нас трябва да реши дали ще пие от чашата Му и дали

ще има дял в кръщението Му в смъртта. Само смирените, саможертвените ще могат или ще са готови да преживеят такова изпитание.

Прилагайки горното към възгледите за царството, които имат толкова много хора, можем да зададем следните въпроси. Как тези чувства могат да се отнасят към различните царства на земята? Необходимо ли е лидерите на земята да участват в страданията и жертвата на Христос до смърт, преди да могат да царуват? Чрез големи трудности ли се постига членство в земните институции, наречени църква на Христос? Необходимо ли е себеотрицание, за да се влезе в тях? Всички ли, които са в тях, са „погребани“ с Христос в кръщението – в неговата смърт? Всички ли участват в неговите страдания? Разбира се, че не! Само правилното виждане за небесното царство се вписва в тези различни твърдения. Трябва да разберем, че то е „скъпоценната перла“, за да я придобием, за която трябва да се жертва всичко останало. Матей 13:46

„Ние сме способни“

В разказа за този инцидент учениците отговориха на Исус: „ние можем“, тоест, те бяха готови да поемат да пият от чашата на Учителя и да участват в кръщението Му. (Матей 20:22). Те не знаеха ясно какво означава всичко това, но бяха способни и готови да направят всичко, което Исус им заповяда. Така трябва да бъде с всички, които, подобно на тези верни ученици, ще бъдат „повече от победители“ и ще споделят с Изкупителя славата, честта и безсмъртието,

обещани на членовете на „тялото“ му, църквата. Римляни 8:37; 2:7; 1 Коринтяни 12:27

В разглеждания разказ Исус отговори на учениците: „Вие ще пиете от чашата Ми и ще бъдете кръстени с кръщението, с което Аз се кръщавам“ (Матей 20:23). Желанието от тяхна страна е всичко, което Господ може разумно да изисква от Своите ученици. Никой от нас няма силата и способността, които Исус притежаваше. Ние сме грешници по природа. Той беше „свят, непорочен, неопетнен, отделен от грешниците“ (Евреи 7:26). Затова ние можем само да се ангажираме да правим добро. Господ трябва да ни вземе под Своята грижа и да ни въведе в Своето училище на страдания и опит. Тогава Той ще ни даде необходимите уроци, за да докажем нашата лоялност и вярност, дори до смърт. Колко милостиво е, че поради нашата слабост като членове на падналото човечество, Бог ни е дал в Спасителя „милостив и верен първосвещеник“ (Евреи 2:17). По този начин само чрез Исус можем да се надяваме да достигнем небесното царство.

Главният слуга – най-почитаният

Другите апостоли се възмутиха, че Яков и Йоан, заедно с майка си, са направили такова искане (Матей 20:24). Този инцидент обаче даде на Исус възможност да изложи насоките, които трябва да определят какво ще съставлява величието в Месианското царство. Който служи най-много на другите с смирение и любов, по този начин ще покаже на Бога, че е по-подходящ за по-високо място. (Галатяни 5:13). Това е различно, както казва Исус, от обичайния ход на нещата, където

господството обикновено не включва служене на другите, а биване служено. Лука 22:25,26

Правилото на царството ще бъде, че този, който служи най-много, ще има най-голяма чест. Самият Исус е преди всичко слуга над всички други. По този начин неговата позиция е най-високата в царството по божествено назначение, а другите ще се нареждат до него пропорционално на това, доколко притежават неговия дух на любов, служене, послушание и лоялност. На своите последователи Учителят каза: „Всеки, който иска да ми служи, трябва да ме следва, защото моите слуги трябва да бъдат там, където съм аз. И Отец ще почете всеки, който ми служи.“ Йоан 12:26